

Părerea publicului

După dialogul pe care l-am purtat, luna trecută, cu câțiva tovarăși de la întreprinderea „Lucașfărul” ne-am adresat colectivului uzinei „Electromagnetica”. Este o întreprindere ultra-modernă, în care majoritatea muncitorilor sînt tineri, media de vîrstă fiind aici 23—25 ani.

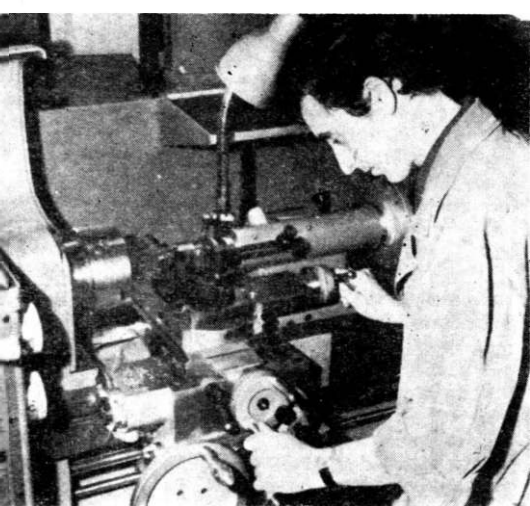
Discuția pe care am avut-o cu tinerii lucrători ai Electromagneticii despre fenomenul teatral, a relevat o seamă de idei, de impresii și de probleme — după părerea noastră extrem de interesante și de utile —, care, considerate cu seriozitate, ar putea contribui la stimularea activității noastre teatrale, la strîngerea legăturilor dintre teatru și public.

FĂRĂ PREJUDECĂȚI

E de necrezut poate, dar sînt un „microbist” de teatru. Îmi place mai mult teatrul decît fotbalul. Cu toate că sînt extrem de ocupat de dimineața și pînă noaptea (la cei 25 de ani ai mei, sînt și muncitor în uzină, și elev la seral în clasa a X-a, și tată de familie, și secretar de grupă U.T.C.), totuși sîmbăta și duminica mă duc la teatru. Pașiunea pentru teatru mi-a trezit-o, din fragedă copilărie, un unchi de-al meu, difuzor de bilete la Teatrul „Bulandra”. Mă lua de mîină și mă ducea s-o văd pe marea actriță Lucia Sturdza Bulandra, acel fenomen aluzitor a cărei personalitate, pur și simplu mă năucea. Nici o formă „oficială” de culturalizare cred că nu poate face atît cît a făcut pentru trezirea gustului pentru teatru acest unchi al meu. De aceea, cred că înaintea de școală, de orice instituție, rolul cel mai important în cultivarea unei pasiuni, fie ea culturală sau tehnică, îl are familia, cu „microbiștii” ei. N-aș vrea să mă arăt prea deștept și să dau sfaturi, dar sînt sigur că

dacă în repertoriul teatrelor s-ar afla mai multe piese care să vorbească mai adevărat și mai profund despre rolul important al familiei în educarea copiilor și a tinerei generații, am avea cu toții numai de cîștigat. Ceva mai tîrziu l-am văzut pe Calboreanu în *Apus de soare*. M-a impresionat extraordinar. Am văzut spectacolul de mai multe ori și, dacă se reia, am să-l revăd. De altfel aș vrea să văd la teatru toată trilogia lui Delavrancea, și *Vîforul* și *Lucașfărul*, pe care le-am citit cu mult interes. Îmi plac grozav spectacolele istorice. Am urmărit turneul teatrului din Pitești, care a fost la București cu *Io, Mircea Voievod*, și care s-a anunțat în această stagiune cu *Ecaterina Teodoroiu*. Inițiativa de a promova intens drama istorică cred că merită a fi preluată și de alte teatre. Am citit *Tiganiada* lui Budai Deleanu și aș fi foarte curios s-o văd și pe scenă. Nu știu de ce, pînă acum, nu s-a făcut o versiune scenică după această carte, atît de frumoasă și de bună.

Dintre actorii tineri, îi iubesc pe Florin Piensic și pe Irina Petrescu. Am citit în revista dv. interviul cu Florin Piensic și am

Mircea Dumitrescu

văzut că a jucat multe roluri, dar prea multe cu zale și spadă. Mi-ar plăcea să-l văd într-un rol de tânăr al zilelor noastre și cred că datorită farmecului actorului și a calităților lui deosebite, acest personaj ar deveni foarte popular, apropiat de noi. De la *Noaptea e un sâmbet bun*, n-am mai văzut-o pe Irina Petrescu, pe această artistă modestă și inteligentă, într-un rol de teatru atât de reușit, și-mi pare rău. Nădăjduiesc că o voi revedea în această stagiune. Datorită biletului pe care mi l-ați oferit (căci știți, la acest spectacol nu se găsesse prea ușor bilete) am văzut *Virginia Woolf*. M-a copleșit modul de interpretare și personalitatea lui Radu Beligan. Am citit că are o fetiță căreia vrea să-i prădeze ștafeta. Cred că e și un director foarte bun. De aceea, sper că se va ocupa de urgentarea lucrărilor de finisare a Teatrului Național, unde sper că voi vedea minunate spectacole istorice.

Pasiunea cea mai mare a vieții mele nu e, bineînțeles, teatrul. Intenționez să urmez Politehnica, efortul principal se îndreaptă spre realizarea acestei aspirații. Tejul meu este să-mi desăvârșesc meseria, să dobândesc cea mai înaltă calificare. Și nu sînt singurul. Aș dori ca autorii de teatru să învingă prejudecățile, să încerce să cunoască mai în-deaproape acest profil înaintat al generației noastre. Să arate trăsăturile morale înalte ale unor tineri, să le prezinte artistic, să le ofere ca modele de urmat. N-am văzut nici o piesă în care imaginea tineretului să apară așa de convingător, de bogat și de serios cum ne-o prezintă viața.

MIRCEA DUMITRESCU
strungar

VREM SĂ-I CUNOAȘTEM PE ACTORI

— Motivele pentru care nu merg prea des la teatru le pot spune chiar cu mîndrie, în nici un caz ca o scuza. Sînt elev la seral, în clasa a XII-a și am numai două seri libere pe săptămînă. Totuși văd măcar un spectacol pe lună. Mult, puțin, asta e situația. Unii sînt liberi seară de seară și nu merg la teatru cu anii...

— Cum selectați spectacolul la care vă duceți?

— Depinde. După inspirație, după recomandările colegilor, după cîte un afiș, după cum găsesse bilete...

— Citiți și cronici dramatice?

— Nu. Nu-mi place să ajung în situația neplăcută de a constata că n-am înțeles anumite lucruri cum trebuie. Apoi, mi-ar fi foarte greu, atunci cînd n-aș fi de acord cu părerile criticilor de specialitate, să le combat argumentele cu altceva decît cu impresii de ordin sentimental. Am auzit, de pildă, că *Regele Lear* a fost criticat de mulți croniciari. Eu însă, am citit cîteva articole elogioase, și cu toate acestea pe mine spectacolul m-a dezamăgit. Dacă decorul nu era o simplă pasarelă și actorii nu erau îmbrăcați în halate de vinilin, dacă decorul era ca în vremea cînd se petrece acțiunea și actorii ar fi fost îmbrăcați după moda timpului, credeți că am fi înțeles mai puțin ideile piesei? Am asistat la spectacol cu atenția încordată și mi s-a părut că punea problema altfel decît știam eu că se pune, dar așa cum e prezentată în spectacolul Teatrului Național, mi se pare că e greșit. În orice caz, nu cred că e un spectacol care să aibă darul de a-i invita pe tineri să vină la teatru, să vadă și alte spectacole.

— Aveți cumva și un exemplu de spectacol care i-ar putea îndemna pe tineri să revină, ulterior în sălile teatrelor?

— Dintre cele văzute în stagiunea trecută cred că *Eminescu și Veronica*. Pe mine și pe soțul meu ne-a fermecat. Trăiam un vis frumos, parcă era un film... Astfel de spectacole i-ar convinge pe tineri că la teatru e foarte frumos, că trăiești sentimente curate și înălțătoare. Să nu vă mire că mai sînt mulți dintre tovarășii mei de muncă care nu știu în adevăr cum e la teatru. Altfel te simți cînd ești dus cu școala, altfel e cînd mergi singur. Există destui care nici cu școala n-au avut prilejul de a asista la un spectacol de teatru, sau unii cărora le-a tăiat pofta de teatru un spectacol prost sau greoi pentru înțelegerea lor. De aceea, cred că oa-